

(CAT)

PERE LLOBERA FAULA RODONA. SOLS I EMBOGITS; ENTRE LA PRECISIÓ TOTAL I UNA CANÇÓ DE SAU

EXPOSICIÓ INDIVIDUAL

10.03.20 – 31.05.20

Diguem-ho de seguida: un dels quadres més importants d'aquesta exposició no és aquí. Imagineu-vos-el: un quadre menut i magnètic, en una sala lletja del Louvre de París dedicada a l'art anglès, titulat *El somni de Titània*, que el seu autor, Richard Dadd, va pintar el 1841 a la cel·la de l'hospital psiquiàtric on va viure gairebé tota la vida. Dins la tela, en un marc pintat, un ésser estrany somrient, secundat per dos ratpenats, vigila una escena bucòlica on hi ha una cova, l'entrada de la qual, al seu torn, està emmarcada per un arc d'inquietants criatures entrelaçades, musicals i florides. A dins, la reina de les fades s'adorm mentre la tapen, i una colla festiva s'allunya de l'indret. Aquest és l'origen de *Faula rodona. Sols i embogits; entre la precisió total i una cançó de Sau*. Una entrada d'entrades per endinsar-se en aquesta estructura fractal i forestal on els marcs i els arcs, les coves i les capelles, els límits i els

portals –literals o simbòlics– es van repetint i encadenant. Benvinguts al regne dels artistes!

El títol neix d'un lapsus, d'una equivocació: "faula" en lloc de "taula". I Pere Llobera –com la gran Gloria Fuertes quan escriu: "Pienso mesa y digo silla, compro pan y me lo dejo, lo que aprendo se me olvida, lo que pasa es que te quiero"– no se n'amaga, sinó que se serveix de l'error i de les mancances. Perquè aquesta exposició té la ferma voluntat de ser un elogi dels desendreçats. Una oda al pensament excèntric per fugir de la nostra blana realitat. I és rodona, la faula, circula i fa circular, es concentra i s'expandeix. És –i cito l'artista– "un desig que encara no té forma, una potència que patina sobre el fang, una teranyina enganxifosa a la qual ha anat adherint-se, al llarg de quatre anys, allò que buscava i el que s'hi ha estavellat". Una pila de lectures, fotografies com les d'una acció consistent a haver pintat

un quadre a *plein air* a Montgat i la lluita posterior a contra mar servint-se del quadre en qüestió. Objectes com un gnom-estalagmita perfumat, els llums de Nadal prestats pel poblet de Colldejou o una biga que no sabem si l'artista deu haver trobat a la masia de ves a saber on, ja que l'únic indici que en tenia és que s'anomenava, de passada, en un poema de Casasses. Pintures, perquè Pere Llobera, sobretot, és pintor d'ofici i benefici, i sap que la creació és humida. Per tal que us feu una idea de la seva potència a l'hora de legitimar fonts disperses sobre la tela: una parteix d'una acció d'un tal Miguelito, que el 1987, tractant de fugir amb un cotxe robat, va tenir un accident que va acabar en escultura,

perquè “la realitat demostra tenir imaginació”,¹ diu Llobera citant Klüge, i es pregunta què hauria passat si el fet s'hagués repetit amb dos lladres al mateix lloc i en el mateix moment! Així doncs, no és tant una pintura figurativa com una hipòtesi. També fa saltar la primera de l'abecedari en majúscules per fer un tribut al surrealisme català lisèrgic, i en una obra de gran format es planteja el repte de fer una versió de *L'enunciació* per a la classe obrera que té l'arrel en el fracàs a gran escala d'una píndola anticonceptiva i en la seva biografia. Documentals com *Rock my Religion*, de Dan Graham, són aquí perquè ell és un convers d'aquesta peça i perquè la creació artística, com la faula, també és vincular-se als altres i fer que tot continuï, que les peripècies no s'aturin. Les més extraordinàries, diu Calvino, “es relaten tenint en compte tan sols el que és essencial; hi ha sempre una lluita contra el temps, contra els obstacles que impedeixen o retarden l'acompliment d'un desig o la recuperació d'un bé perdut”.¹¹¹

Tot plegat, en l'exposició d'un pintor que sembla feta d'*odd kin* en la línia del que reivindica l'ecologista i filòsofa Donna Haraway quan, pel

bé de totes les espècies i la fi del *capitalocè*, ens anima no tant a reproduir-nos sinó a generar parentius rars. Humans i no humans, orgànics i inorgànics, animals i vegetals... O no heu vist l'arrel a la paret i el salt de l'escorpi sobre la gespa? Obres pròpies i alienes, antigues i noves, que han estat invocades per la seva capacitat de meravellar-nos. I és que, segons l'artista, tan sols allò que és sorprenent servirà per afrontar el que Kertész afirmà abans de morir: “La humanitat ha estat metafísicament abandonada; aquest és ara el seu estat d'ànim, i és un estat perillós”.¹¹² Pániker afegiria, pal·liatiu: “Por vía del asombro, lo sagrado vive”.¹¹³

Tanmateix, aquesta mostra tan poblada i silenciosa resguarda un darrer misteri, que Lezama sentenciava així: “Un arbre al desert sempre serà menys sorprenent que un home caminant pel raval, sota la pluja, tapant-se amb un diari”.¹¹⁴

Mireia Sallarès

¹ Cascante, Jorge. *El libro de Gloria Fuertes*. Blackie Books, 2017.

¹¹¹ Klüge, Alexander. *El hueco que deja el diablo*. Anagrama, 2007.

¹¹² Calvino, Italo. *De fábula*. Biblioteca Italo Calvino. Siruela, 1998.

¹¹³ Kertész, Irme. *La última posada*. Acantilado, 2016.

¹¹⁴ Pániker, Salvador. *Cuaderno amarillo*. Random House, 2000.

¹¹⁵ Lezama Lima, José. *La cantidad hechizada. Ensayos completos IV*. Confluencias, 2015.

PERE LLOBERA

Pere Llobera (Barcelona, 1970) combina la seva pràctica artística pictòrica figurativa i conceptual amb el comissariat d'exposicions o altres formes de col·laboració artística.

La seva formació heterogènia va des d'una llicenciatura en Belles Arts inacabada a la Universitat de Barcelona i estudis d'Història i Estètica de la Cinematografia a Valladolid durant els anys noranta fins a una residència a la prestigiosa Rijksacademie van beeldende kunsten d'Amsterdam durant el 2006 i el 2007.

Ha participat en nombroses exposicions col·lectives d'àmbit nacional i internacional.

Entre les darreres mostres individuals, destaquen *At the cabinets*, al Voorlinden Museum de l'Haia (2019), o *Acció*, a la galeria Bombon Projects de Barcelona (2018).

A Barcelona, ha col·laborat amb institucions com el MNAC (Espai educArt), la Fundació Miró (pràctiques *do it yourself*) o el CaixaForum (*Entre l'aixella i el palmell de la mà*). Actualment és comissari del cicle 2020-2021 de l'Espai 13 de la Fundació Miró.

ACTIVITATS εξέδρα

PROGRAMA DE MEDIACIÓ al voltant de *Faula rodona*, a càrrec de Jordi Ferreiro

JO NO HI POSARIA LA MÀ AL FOC Xerrada entre Pere Llobera i Andrea Valdés. Dijous 26 de març a les 19h

HIGO MENTAL #16: ODDKIN Trobada d'investigació col·lectiva amb Ricardo Pérez-Hita Carrasco i Marta Sesé Fuentes. Dijous 16 d'abril a les 19h

INVESTIGACIONS ARTÍSTIQUES ENTORN AL DOBLE Conferència d'Erick Beltrán. Data per confirmar

εξέδρα AL VOLTANT DE FAULA RODONA Una trobada amb Pere Llobera, en companyia de David Armengol, Rimme Rypkema i Mireia Sallarès. Diumenge 31 de maig a les 12h